

Arrest

nr. 106 200 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Wat eerste verzoeker betreft :

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van Sayyed origine te zijn. U bent geboren in Karachi (Pakistan) waar u ook woont. U bent getrouwd met K(...) B(...) (O.V. (...)).

Sinds 2005 bent u betrokken bij het organiseren van bijeenkomsten van de Peoples Aman Committee (PAC) in Karachi, een beweging gelinkt aan de politieke partij Pakistan Peoples Party. Een deel van de leiders van PAC (onder andere ene Z(...), M(...), U(...) en Z(...)) houdt zich bezig met afpersingen, ontvoeringen en moorden van handelaars. In 2008 vraagt men u daaraan mee te werken,

maar u weigert dat. Sindsdien beginnen voor u de problemen. U wordt herhaaldelijk bedreigd door Z(...) en zijn mannen, zowel thuis als op straat.

In april of mei 2011 gaan u en uw vrouw enkele maanden naar Lahore om jullie problemen te vermijden. Later zal u ook nog naar Multan gaan, zonder uw vrouw. U keert naar Karachi terug, maar u blijft sindsdien niet meer thuis maar bij familie en vrienden.

Op 15 september 2011 vindt er een incident plaats in Karachi waarbij Z(...), M(...), U(...) en Z(...) auto's in brand steken en op politieauto's schieten. U bent daarbij zelf niet aanwezig. Ze worden opgepakt door de politie maar duiden u aan als schuldige. Enkele dagen later komt een politieagent bij u thuis langs en geeft een First Information Report af aan uw moeder waarin (verkeerdelijk) staat dat u betrokken was bij het incident.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan op 21 januari 2012. Met de hulp van een smokkelaar en een vals paspoort vliegt u van Karachi via Abu Dabi naar Brussel. Op 23 januari 2012 dient u een asielaanvraag in.

Uw vrouw komt later aan in België waar ze ook een asielaanvraag indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw twee originele huwelijksaktes, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de verkoopsakte van uw appartement, kopies van een aantal krantenartikels en een kopie van een First Information Report.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Pakistan op de vlucht bent gegaan uit schrik voor de mensen van Peoples Aman Committee (PAC) die sinds 2008 van u verlangden dat u zou meewerken aan hun misdrijven (afpersingen, ontvoeringen en moorden). Aangezien u dat steeds weigerde, werd u door hen meermaals bedreigd (CGVS p. 10). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij uw **politiek profiel**. Zo verklaart u dat u reeds sinds 2005 lid was van de Peoples Aman Committee (PAC), een zusterorganisatie van de politieke partij Pakistan Peoples Party (PPP). U was heel actief betrokken bij PAC; uw lidmaatschap bestond volgens uw verklaringen uit dagelijkse bezoeken aan het PAC-kantoor van uw wijk, debatten en het verzamelen van mensen om vergaderingen over praktische problemen (zoals bijvoorbeeld waterleidingen) bij te wonen. Vreemd genoeg kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van voor welke vergaderingen precies u mensen opriep of wanneer dat was (CGVS p. 11-12), wat meteen ernstige afbreuk doet aan uw vermeende jarenlange intensieve activisme voor PAC. Daarnaast zijn er nog andere elementen die het door u aangehaalde activisme aanzienlijk in vraag stellen. Zo verklaart u dat PAC in uw wijk geleid werd door ene Z. en U. en in mindere mate door een zekere Z. en M.; wat hun volledige namen zijn weet u echter niet (CGVS p. 6-7 & p. 12). Dit zou u toch moeten weten, aangezien u verklaarde dat u al sinds 2008 precies met hen problemen had (vooral met Z.). Over het ontstaan en de structuur van PAC verklaart u dat de beweging werd opgericht na de dood van B(...) B(...), zo'n 12 à 13 jaar geleden, door A(...) R(...) (bijgenaamd R(...) D(...)). Nadat deze in 2008 vermoord werd, kwamen andere mensen aan de macht, onder wie Z., U., Z. en M. U verklaart dat deze mensen omwille van hun misdrijven wegvluchtten, maar later terugkwamen; wie naar waar vluchtte en wie dan wanneer terugkwam, weet u echter niet. Verder verklaart u dat de Pakistaanse regering in 2008 de PAC verbood vanwege de vele misdrijven die ze begingen – de PAC ging echter nog steeds verder met zijn activiteiten (CGVS p. 10-11 & p. 15). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat PAC pas opgericht werd in 2008, dat R. D. vermoord werd in 2009 en dat PAC verboden werd in 2011. Uw verklaringen over de PAC stemmen dus absoluut niet overeen met deze feiten; bijgevolg is het bovendien onmogelijk dat u reeds in 2005 lid werd van PAC. Hierdoor heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan uw werkelijke (politieke) engagement. Immers, als u daadwerkelijk jarenlang nauw betrokken zou zijn bij PAC, kan van u verwacht worden dat u weet wanneer deze beweging werd opgericht, wat er met haar leiders gebeurde en wanneer ze verboden werd. Op basis van deze elementen rijst het vermoeden dat u zich een meer uitgesproken (politiek) profiel wil aanmeten dan u in werkelijkheid had om uw band met de PAC nauwer te doen lijken dan het

geval was. Bijgevolg kan er ook weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg van uw betrokkenheid bij PAC zou ondervonden hebben.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van **de door u aangehaalde problemen** nog verder ondermijnd door een aantal opvallende verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u problemen kreeg met de PAC'ers omdat u weigerde deel te nemen aan hun misdrijven. Als u gevraagd wordt wat men dan precies van u verlangde, verklaart u dat u mensen (vooral handelaars) moest afpersen of ontvoeren. Als u daarop gevraagd wordt naar voorbeelden van mensen die u moest afpersen of ontvoeren, blijkt u er echter geen enkele te kunnen opnoemen. Dit is heel vreemd, aangezien u verklaarde dat het om heel veel mensen ging en dat men jullie zelfs hun namen gaf en dat deze gevallen ook in het nieuws kwamen (CGVS p. 12) – daarvan legt u zelfs krantenartikels neer ter illustratie (zie onder). In dit opzicht verklaart u dat Z. en zijn mannen u vroegen mee te werken aan hun misdrijven door dat wekelijks op het PAC-kantoor te komen vragen; één keer stuurden ze daartoe zelfs iemand naar uw huis. Als u daarop gevraagd wordt wanneer die ene keer bij u thuis dan was, verklaart u dat het meermaals gebeurde dat mensen naar uw huis kwamen. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken dat dat één keer was, zegt u 'ja, ze kwamen naar mijn huis. Ze hebben me ook gebeld en zo bedreigd'. Later verklaart u nogmaals dat ze veel naar u kwamen, 'soms één keer per week, soms twee keer' (CGVS p. 12 & p. 13). Niet alleen zijn deze antwoorden vaag te noemen, ze vormen ook allerm minst een verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid over hoeveel keer men naar uw huis kwam. Daarnaast verklaart u dat u samen met uw vrouw een tijd naar Lahore trok om uw problemen te vermijden. Daar bleef u volgens u enkele maanden, namelijk vanaf april of mei 2011 (CGVS p. 13-14). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie slechts 15 dagen in Lahore verbleven, namelijk in november of december 2011 (op geen enkel ander moment verbleven jullie buiten Karachi) (CGVS vrouw p. 5). Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen omtrent jullie verblijf in Lahore, verklaart zij enkel 'dat was niet zo' (CGVS vrouw p. 6). Dit antwoord volstaat echter absoluut niet ter verklaring van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid.

Welnu, aangezien deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas (nl. de bedreigingen van de PAC-leiding en jullie verblijf in Lahore teneinde jullie problemen in Karachi te ontlopen), kan van jullie verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Dit is hier niet het geval.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen bij de **reisroute** die u zou gevolgd hebben van Pakistan naar België. Hierover verklaart u dat u op 21 januari 2012 een vlucht nam van Karachi via Abu Dabi naar Brussel. De smokkelaar die uw reis had geregeld en u onderweg vergezelde, hield voor u onderweg een vals paspoort bij, op naam van ene 'Sohaal Ahmad'. U heeft dit paspoort enkel zelf in handen gehad in Abu Dabi toen u daar de identiteitscontrole moest passeren. Op de vraag hoe de smokkelaar dit paspoort voor u geregeld had, verklaart u dat niet te weten. U verklaart dat niet uw foto erin stond, maar wel van iemand die erg op u leek. In het paspoort stond geen visum. U verklaart dat het een 'Europees' paspoort was omdat het van bordeaux kleur was. Opgemerkt dat dit niet ontegensprekelijk wil zeggen dat het een Europees paspoort zou zijn, verklaart u dat u het niet weet; ook van welk Europees land dat paspoort dan wel zou zijn weet u niet. Bij uw aankomst op de luchthaven in België zou u geen identiteitscontrole gekregen hebben ('de deur ging open en we gingen gewoon naar buiten' en 'ons paspoort werd niet gestempeld, we mochten zomaar door') – hieromtrent verklaart u dat u van de smokkelaar hoorde dat u geen visum nodig had voor Europa (CGVS p. 8-9). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Als u daadwerkelijk met een vals paspoort uw land zou verlaten hebben, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet van welk land dat paspoort was (u heeft het immers zelf in handen gehad), dat u beter weet hoe de smokkelaar dit geregeld had en is het bijzonder opzienbarend dat daarin niet uw eigen foto zou staan. Uw verklaringen dat u bij het binnenkomen van de Europese Unie (meer bepaald uw intercontinentale vlucht van Abu Dabi naar Brussel) geen identiteitscontrole zou gehad hebben en dat u daartoe zelfs geen visum zou nodig hebben, zijn bovendien hoogst opmerkelijk. Er kan immers vanuit gegaan worden dat, in tegenstelling tot uw beweringen, op een internationale luchthaven als die van Brussel tegenwoordig alle passagiers die van buiten de Schengenzone aankomen aan een persoonlijke identiteitscontrole onderworpen worden. Op die manier ontstaat het sterke vermoeden dat u bewust informatie in verband met uw reisroute achterhoudt voor de Belgische asielinstanties of dat uw reisroute op een andere manier, met andere identiteitsdocumenten (bijvoorbeeld met uw eigen paspoort, waarover u verklaarde dat u het twee maanden voor uw vertrek verloor, CGVS p. 7-8), via een andere weg en/of op een ander tijdstip verlopen is.

Het vermoeden van het CGVS dat u geen correcte verklaringen aflegt over uw **werkelijke verblijfplaats(en)** wordt nog versterkt door het volgende. Zoals reeds aangehaald stelt u dat u uw paspoort vier à vijf jaar geleden verkreeg maar dat u dat kort voor uw vertrek verloor. U verklaart dat u dat paspoort nooit heeft laten vernieuwen of verlengen (CGVS p. 7-8). U verklaart ook dat u voor uw vertrek uit Pakistan in 2012 nooit eerder naar het buitenland geweest bent en dat dit nu uw eerste keer in de Europese Unie is (CGVS p. 15). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat u op 8 mei 2008 in Athene (Griekenland) een internationaal Pakistaans paspoort aanvraag bij de daartoe bevoegde dienst en dat u dat op 18 juli 2008 verkreeg. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat dat niet kan en dat waarschijnlijk iemand anders daar met uw documenten moet geweest zijn. Dit is echter maar een povere verklaring ter verschoning van deze flagrante anomalie aangezien u eerder verklaard had dat u uw documenten pas twee maanden voor uw vertrek in 2012 zou verloren hebben (CGVS p. 7-8). Verder blijft u volhouden dat u voor 2012 nooit buiten Pakistan bent geweest (CGVS p. 15); wat volgens de informatie pertinent onwaar is. Op deze manier is het CGVS van mening dat u uw (eventueel langer) verblijf in de Europese Unie voor de Belgische asielinstanties bewust verborgen wil houden; wat nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas allerm minst ten goede komt. Verder legt u ook incoherente verklaringen af over uw recentere verblijf in Pakistan. Zo verklaart u dat u op 11 april 2012 zelf uw officiële huwelijksakte bij de NADRA in Karachi ging ophalen zonder dat uw vrouw daar bij aanwezig was. Enkele maanden daarna, in juni 2012, liet u in Karachi nog een aantal officiële stempels plaatsen op uw religieuze huwelijksakte uit 2008, opnieuw zonder uw vrouw volgens u (CGVS p. 2-3 + documenten 4 & 6). Deze verklaringen komen echter helemaal niet overeen met het feit dat u in januari 2012 al uit Pakistan zou vertrokken zijn (CGVS p. 8); in april en juni 2012 (het moment van uitgifte van uw officiële huwelijksakte en het plaatsen van de stempels op uw religieuze huwelijksakte) kon u dus onmogelijk in Pakistan zijn. Dit wordt ook zo gezegd door uw vrouw; volgens haar verklaringen heeft zij zelf jullie officiële huwelijksakte opgehaald op 11 april 2012 omdat u dan al in België was (CGVS vrouw p. 2-3). Het feit dat u het tegenovergestelde beweert, maakt dat er nogmaals ernstig kan getwijfeld worden aan uw werkelijke verblijfplaats in 2012 (en bijgevolg ook aan de problemen die u in uw land zou meegemaakt hebben).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, is er wat u betreft dan ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Pakistan, een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw beide huwelijksaktes en uw rijbewijs bevatten louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke situatie. De verkoopsakte van uw appartement toont aan dat u uw appartement (op naam van uw vrouw) verkocht heeft, maar heeft geen betrekking op de door u of uw vrouw aangehaalde problemen. De krantenartikels gaan enkel over de algemene situatie in Pakistan en gaan niet over u of uw problemen, zoals u ook zelf aangeeft: u verklaart dat u ze neerlegt als achtergrondinformatie van de situatie in Pakistan (CGVS p. 5-6). Bijgevolg hebben deze artikels geen bewijskracht ten opzichte van de door u of uw vrouw aangehaalde problemen. Ten slotte legt u nog een (kopie van een) First Information Report (FIR) neer. Het CGVS heeft echter gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van dit document. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit hier niet het geval. Daarnaast vertoont deze FIR een aantal opvallende vormelijke gebreken. Zo dient erop gewezen te worden dat het hier slechts om een kopie gaat en niet om een origineel exemplaar of een gecertificeerde kopie, waardoor de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Ook de manier waarop dit document in uw bezit zou zijn gekomen, doet de wenkbrauwen fronsen. U verklaart hierover dat een politieman naar uw huis kwam en dit aan uw moeder gaf – wanneer dat was weet u opvallend genoeg niet (CGVS p. 7). Nochtans kan een (kopie

van een) FIR enkel verkregen worden op het politiekantoor of op de rechtbank, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Uit de informatie blijkt ook dat een FIR de strafrechtelijke procedure in gang zet en dat de politie aan de hand van een FIR arrestaties kan verrichten. In dit opzicht is het opvallend en weinig geloofwaardig dat u niet zou weten wat het verdere verloop van deze FIR was en of dit enige gevolgen heeft gehad in uw geval (CGVS p. 7). Bovenstaande elementen doen het vermoeden rijzen dat het hier om een gesolliciteerd document gaat, temeer omdat dit soort documenten ook gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn in Pakistan (zie info toegevoegd aan administratief dossier). Het voorleggen van dit document benadrukt dus nog meer de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw K(...) B(...) (O.V. (...)) – die verklaarde haar asielaanvraag te baseren op dezelfde elementen als de uwe (CGVS vrouw p. 5) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Wat tweede verzoekster betreft :

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van Sayyed origine te zijn. U bent geboren in Karachi (Pakistan) waar u ook woont. U bent getrouwd met A(...) R(...) (O.V. (...)).

Uw man heeft problemen met mensen van Peoples Aman Committee, onder andere met ene Z(...) Als uw man weigert in te gaan op diens eis om mee te werken aan moorden en ontvoeringen, wordt hij bedreigd. Daardoor gaan jullie in november of december 2011 twee weken naar Lahore. Jullie keren nadien terug naar Karachi. Uw man verlaat Pakistan in januari 2012. Na zijn vertrek ondervindt u zelf nog problemen. Meerdere keren komen de belagers van uw man naar uw huis en bedreigen u met de dood. U gaat daarop bij uw schoonmoeder intrekken.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan op 29 mei 2012. Met de hulp van een smokkelaar en een vals paspoort vliegt u van Karachi via Abu Dabi naar Brussel. Op 31 mei 2012 dient u er een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, uw originele identiteitskaart en twee originele diploma's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw man A(...) R(...) (O.V. (...)) (CGVS p. 5 en 7). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

(...)

Uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en uw diploma's bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw echtelijke staat en uw opleiding, wat hier niet betwist wordt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekers betwisten één na één de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen vatten hun betoog aan door de vaststellingen inzake het politiek profiel van verzoeker te betwisten. Dat verzoeker de volledige namen van personen binnen de organisatie niet kende, is omdat niemand binnen de organisatie elkaar met hun volledige naam aansprak. Zo werd ook verzoeker met A. aangesproken. Verder weet verzoeker niet wanneer ze vertrokken en terugkeerden naar Pakistan. Dit komt omdat verzoeker geen contact had met deze leiders behalve via telefoon. Waar de verwerende partij stelt dat het onmogelijk is dat verzoeker al lid was van PAC sinds 2005 sinds het pas opgericht werd in 2008, meent de verzoekende partij dat verzoeker als sinds 2005 lid was van Pakistan Peoples Party ('PPP'), waar het PAC een zusterorganisatie van is. 'PPP' bestaat al lang en heeft verschillende splinterorganisaties gehad.

De Raad wijst op de terechte opmerking van de verwerende partij uit haar nota waar zij stelt dat verzoekers eraan voorbij gaan dat verzoeker zelf verklaarde dat hij sedert 2005 betrokken was bij het PAC (gehoorverslag verzoeker, p. 10). Hij verklaarde zelf dat hij bij “*die groep*”(verwijzend naar de vorige vraag met welke organisatie hij problemen kreeg) 5 jaren lang werkte en dit deed sinds 2005. Dit is geen concrete weerlegging van hetgeen door de commissaris-generaal werd vastgesteld.

Voor het overige weerlegt de verzoekende partij met haar argumentatie ook niet de andere vaststellingen met betrekking tot het vermeende politieke profiel van verzoeker. Het zijn louter beweringen, *post factum* verklaringen.

Op 6 juni 2013 legde verzoeker een lidkaart van de PPP, een “*certificate*” van deze partij dd. 31 maart 1999 en de kopie van een urdu krant neer.

In zoverre deze lidkaart het lidmaatschap van verzoeker bij de PPP zou bewijzen is dit geen bewijs van zijn betrokkenheid bij de PAC en weerlegt het de motieven van de bestreden beslissing niet. Dit geldt ook voor het getuigschrift van 31 maart 1999 dat zijn lidmaatschap van de PPP als “*genuin, faithful and honest worker of PPP*” stelt.

Het summiere persartikel dat stelt verzoeker bij een poging tot kidnapping overvallen zou zijn en een foto van verzoeker bevat, is evenmin een bewijs van zijn asielrelaas. Terecht stelt de verwerende partij dat dit niet overeenstemt met de vroegere verklaringen van verzoeker waar hij geen poging tot kidnapping vermeldde. Daarenboven is een (origineel) persartikel weliswaar het bewijs dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de erin aangehaalde feiten.

Met betrekking tot de namen die verzoeker niet kon geven en waarvan de verzoekende partij stelt dat hij nooit tot het punt is gekomen dat hij effectief mensen heeft afgeperst en/of ontvoerd, stelt de Raad vast dat hij zelf verklaarde dat men hun namen al had gegeven en dat deze gevallen ook in het nieuws kwamen (gehoorverslag verzoeker, p. 12).

Voorts betwisten de verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden in het asielrelaas. Zij menen dat verzoekster veel details kon geven over de bezoeken door mensen van het PAC bij hun thuis waarbij zij bedreigd werd, ondanks dat verzoeker niet meer wist hoeveel keer ze naar het huis kwamen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het gehoorverslag (gehoorverslag verzoekster, p. 5 en 6).

De Raad is van oordeel dat het minstens als bevreemdend beschouwd dient te worden dat verzoeker nu eens verklaarde dat men eenmaal langskwam en dan weer dat men verschillende malen kwam, en nog anders dat men soms één keer per week, soms twee keer langs kwam (gehoorverslag verzoeker, p. 12-13). Dit is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid die verzoekers betwisten aangaande de duur van hun verblijf in Lahore, wijst de Raad erop dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft, meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Dit motief is derhalve overtuigend, zonder afbreuk te doen aan de overige vaststellingen uit de bestreden beslissing die terecht deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Hetzelfde geldt voor het motief inzake de reisweg van verzoekers. Hoewel hier inderdaad ernstige vragen over gesteld kunnen worden aangaande de aannemelijkheid ervan, meent de Raad dat dit slechts een bijkomend motief is.

Waar de verzoekende partijen toegeven dat verzoeker gelogen heeft betreffende zijn verblijf in Griekenland, is de Raad van oordeel dat dit gegeven de aannemelijkheid van zijn asielrelaas verder ondermijnt, daar op 8 mei 2008 een internationaal Pakistaans paspoort aangevraagd werd in Athene, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn problemen sinds het begin van 2008 intensifieerden, dat de bedreigingen aan huis begonnen in augustus en hij vanaf dan constant bedreigd werd. De door verzoeker aangehaalde vrees om naar de slechte situatie in Griekenland te moeten terugkeren is hiervan geen weerlegging, daar blijkt dat hij reeds in mei 2008 in Griekenland was.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroepen de verzoekende partijen zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De verzoekende partijen stellen: *“Verweerster erkent zelf dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Dit blijkt uit de bestreden beslissing. Verweerster beweert echter dat het om een zeer lokaal conflict gaat in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan en dat er niets op wijst dat verzoeker het slachtoffer van deze strijd zou worden.*

Nochtans blijkt uit objectieve informatie bronnen dat gewone burgers aangevallen worden door militanten in het Noordwesten van Pakistan: (...) (stuk 5: BBC, ‘Peace bodies join hands to secure northwest Pakistan against militants’, dd. 8 juli 2012).

Bovendien vallen er geregeld onschuldige slachtoffers in het Noordwesten van Pakistan ten gevolge van de strijd tussen de extremistische groeperingen en de overheid. In juni 2012 vielen nog 29 onschuldige slachtoffers bij een bomaanval. (...) (stuk 6: Plus News Pakistan, ‘Pakistan’s tribesmen mourn as bomb toll rises’, dd. 19 juni 2012, <http://www.samaa.tv/newsdetail.aspx?ID=49306&CID=1>).

In de afgelopen jaren is de macht van extremistische religieuze groeperingen toegenomen, waardoor het aantal terroristische aanslagen sterk gestegen is. (...) (stuk 7, “Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi’s en christenen”, Rijksoverheid.nl, december 2012).

Reizen naar de provincies Khyber - Pakhtunkwa worden ten stelligste afgeraden. (...) (stuk 8, “Reisadvies Pakistan”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, datum 21 december 2012, geldig op 5 februari 2013).

Volgens objectieve informatiebronnen vallen meestal burgerslachtoffers bij de aanvallen van de Taliban in Pakistan. In de laatste vijf jaar werden er zo’n 5000 mensen gedood door aanvallen van de Taliban. Het noordwesten van Pakistan blijkt een “veilige zone” te zijn voor operaties van Al Qaeda en andere milities. (...) (stuk 6: Plus News Pakistan, ‘Pakistan’s tribesmen mourn as bomb toll rises’, dd. 19 juni 2012, <http://www.samaa.tv/newsdetail.aspx?ID=49306&CID=1>).

Er heerst een totale wetteloosheid in het Noordwesten van Pakistan: (...) (stuk 4: Agence France Presse, “Gunmen attack Pakistan army camp, kill seven”, dd. 9 juli 2012, <http://news.yahoo.com/gunmen-attack-pakistan-army-camp-kill-seven-052006301.html>).”

Verzoekers verklaarden dat zij afkomstig zijn uit Karachi, in de provincie Sindh (gehoorverslag, p. 4) en er hun hele leven verbleven te hebben. Uit de SRB (“Algemene veiligheidssituatie in Pakistan, 31 oktober 2012, p. 7-8) blijkt dat Karachi in het zuiden van Pakistan ligt en derhalve hoegenaamd niet als noordwesten van Pakistan kan bestempeld worden. Hoewel diezelfde SRB erkent dat er sprake van gerichte geweldsacties zijn in Karachi (p. 17), stelt de Raad vast dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door de verzoekende partijen neergelegde informatie is niet pertinent daar zij steeds handelt over het noordwesten van Pakistan en niet aanwijst wat de relevantie ervan zou zijn voor verzoekers die afkomstig zijn uit Karachi. Ook de vermelding in de bestreden beslissing van de situatie in het noordwesten van Pakistan en de mogelijkheid om elders te leven in Pakistan is irrelevant vermits verzoekers niet afkomstig zijn uit dit gebied.

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een

situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Bovendien rust ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op de verzoekende partijen. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). *In casu* slaagden de verzoekende partijen er niet in hun asielrelaas aannemelijk te maken, waardoor enige band met hun concrete toestand niet aangetoond is.

Terecht stelt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de problemen van uw man A(...) R(...) (O.V. (...)) (CGVS p. 5 en 7). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

De verzoekende partijen heeft hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partijen kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS